

februari

in de geheimenis van de dageraad
is 't nog stil en duister tegen acht
uitslapen wil zo graag de nacht
achter mistsluiers aan de draad

twijgen die ijzel vorm geven
rillen van de kou, het gras bevroren
haastige voeten drukken diepe sporen
in het wit tapijt, zo stijf gesteven

's middag smelt de zonnekracht
het omhulsel, alsof de bomen krijten
koude wasem kringelt uit de gracht

korter wordt geleidelijkaan de nacht
straks lacht de lente, zonder verwijten
zij heeft haar eigen prioriteiten

Nieuwjaar

in korte noenen en lange nachten
hangt een winterse mistroostigheid
als de zon vergeefs met koude strijdt
als ongedurigheid niet kan wachten

als grijsig licht door de takken valt
op het eind van de decembermaand
de natuur tot rust is aangemaand
de dunne dagen schriel gebald

dan wisselen de jaren van getal
koesteren stille wensen de illusie
dat de toekomst beter worden zal

vrede, geen oorlog meer of ruzie
maar na het feesten en luid geschal
zal ik blij zijn dat ik u wederzie

nummer twee

intussen is het al maand twee
alhoewel van de winter onderdeel
loopt februari niet in het gareel
graden vallen nogal mee

misschien is hij wel tevreden
met het extra van het schrikkeljaar
daardoor wat minder prikkelbaar
nat, maar met wat aardigheden

zonnewarmte die de kou beroert
krokussen ontsluitend in het groen
vorst die deze omslag bang beloert

ontketende hoop zit in het blazen
in de strijd van een nieuw seizoen
dat straks het oude ongenadig vloert